

บทโครงร่าง (Story Outline)

บทภาพยนตร์ เรื่อง จะรอให้สูญเสียบก่อนไหม คุณจึงจะเปลี่ยน (Don't be Late for Change)

ผู้เขียน: สุธิน ชาวหินฟ้า – dfilm school. โทร. +668 8291 9232

วันที่ 23 September 2561

ความยาวเรื่อง: 5-15 นาที

แก่นของเรื่อง (theme): การเปลี่ยนนิสัยคน โดยใช้สถานการณ์เป็นแรงกดดัน.

แนวคิดของเรื่อง (log line): นิสัยบางอย่างของบางคน ไม่อาจเปลี่ยนได้ง่ายๆ อาจต้องใช้สถานการณ์บีบคั้นทางอารมณ์ที่มากพอ จึงจะเปลี่ยนได้.

แนวภาพยนตร์ (genre): หนังสั้น – short film | film school

ภาพยนตร์โฆษณาเพื่อสังคม – advertising

ประโยคหลัก (premise): จะเกิดอะไรขึ้นกับจอย ถ้าเธอยังปล่อยให้ตัวเอง ลุ่มหลงกับการเล่น chat line จนทำให้เธอ ปล่อยปละละเลยลูกสาววัย 3 ขวบ ถูกลักพาตัว.

เรื่องย่อ (synopsis): ธนา เจ้าของธุรกิจที่มีผลประกอบการดีมาตลอด ต้องการสร้างบทเรียนสั่งสอนภรรยาสาว ชื่อ จอย ให้เลิกการติดเล่นสื่อออนไลน์ (chat line | face book | twister) เพื่อให้เธอหันไปดูแล เจลินา ลูกสาววัย 3 ขวบ. โดยการจ้างวานเพื่อนสนิท ให้ช่วยกันสร้างสถานการณ์ การลักพาตัวลูกสาว มาจากภรรยา เพื่อสร้างแรงกดดันให้เธอรู้สึกสูญเสียสิ่งที่รัก เพราะนิสัยการติดเล่นสื่อออนไลน์. จอย ตกอยู่ในสถานการณ์บีบคั้นอย่างรุนแรง แต่ไม่ใช่เพราะสถานการณ์ที่สามีเธอสร้างขึ้น แต่มาจากจิตสำนึกของเธอเอง ซึ่งบังเอิญเกิดขึ้นสอดคล้องกันพอดี กับสถานการณ์ที่ ธนากับเพื่อนสร้างขึ้น.

โครงสร้างการดำเนินเรื่อง (Plot Structure)

องก์ 1

ณ สำนักงานธุรกรรมของ ธนา ตัวเมืองนครราชสีมา. หนุ่มใหญ่วัย 50 ปี ฝันตัวเองจากพนักงานขับรถขนส่ง มาดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับการขนส่งพัสดุไปทั่วราชอาณาจักร และธุรกิจของเขา มีผลประกอบการที่ดีในยุคอเมริกา แต่เขาก็ต้องทำงานหนักขึ้น หลังยุติการสนทนากับลูกค้ารายหนึ่ง. เขาโทรถึง ร.ต.ท. อลงกรณ์ และ พลชวัช เพื่อนสนิทที่อีกคนเป็นตำรวจ อีกคนเป็นสายลับ. การสนทนาระหว่าง ธนา กับเพื่อน ทำให้รู้ว่าแม้ธนาจะทำงานอย่างหนัก แต่เขาก็มีครอบครัวที่อบอุ่น กับภรรยาสาววัย 28 ปี ชื่อ จอย

กับลูกสาว วัย 3 ขวบ ชื่อ เจลินา กำลังน่ารัก. ธนา มอบภาระการเลี้ยงดูแก่บ้านและลูกให้แก่ภรรยา เขาคิดว่า แม่บ้านสามารถดูแลบ้านได้ แต่ลูกต้องมีพ่อหรือแม่คอยอบรมดูแล.

แต่สิ่งที่ ธนา ยังหนักใจก็คือ ภรรยาสาวของเขา เป็นวัยรุ่นติดสื่อออนไลน์ตามยุคสมัย เขาพยายามอบรมขัดเกลาบอกให้เธอลดละการเล่น chat ลงเสียบ้าง แล้วหันไปดูแลลูกแทนเขา แต่จอยก็ยังคือและเพลินกับสิ่งที่ตัวเองรักอยู่ ธนา ไม่สามารถทำอะไรได้มากไปกว่าค่อยๆ บอก เพราะเขาก็ยังรักและไม่อยากสูญเสียภรรยาสาวไป เพราะเหตุการณ์เข้มนงคกับนิสัยของเธอ.

ธนา พยายามคิดหาวิธีต่างๆ เพื่อจะทำให้ภรรยาสาว เลิกนิสัยติดโทรศัพท์เหมือนเด็กติดเกม. และเขาก็คิดได้เรื่องหนึ่ง จึงขอร้องให้เพื่อนที่เป็นตำรวจและนักสืบช่วย ตามที่วิธีที่เขาคิดขึ้น. ครั้งแรกเพื่อนสองคนปฏิเสธ เพราะเห็นว่าเป็นการรุ่มร่ามเกินไป แต่ก็ทนคำอ้อนวอนไม่ได้ จึงรับทำภาระสำคัญนี้ให้.

องค์ 2 ดำเนินเรื่อง เเชิญหน้า พัฒนาความขัดแย้ง ไปสู่ จุด climax

ตอนบ่าย ราว 14.00 น. จอย พาลูกสาวชื่อ เจลินา ขับรถออกไปซื้อของ ที่ห้างสรรพสินค้าใหญ่นอกเมือง. จอยขับรถ เจลินานั่งเบาะหน้าข้างแม่. ระหว่างขับรถ จอยทำใบรายการซื้อของหายไป จึงโทรไปถามแม่บ้าน. เสียงโทรศัพท์จากแม่บ้าน บอกรายการของที่ต้องซื้อให้จอยฟัง จนคุยกันไปหมด จนเธอรู้สึกหงุดหงิดแต่คำสั่งของแม่บ้านนั้น มีอิทธิพลพอที่จะทำให้จอยต้องฟัง และซื้อตามรายการที่สั่ง.

หลังจากจอดรถในโรงรถแล้ว จอย จึงมีลูกสาวเข้าห้าง. เธอเลือกรถเข็นคันใหญ่ เอาลูกขึ้นยืนในรถเข็น แล้วเข็นไปตามห้างวางสินค้า เลือกลงสินค้าไปเล่น facebook ไป ทำให้เธอไม่ต้องเป็นกังวลเรื่องลูกมากนัก เพราะอยู่ในสายตาตลอด.

จอย ใช้เวลาเลือกซื้อของนานเกือบ 2 ชั่วโมง เพราะซื้อไปด้วย เล่น facebook ไปด้วย โดยไม่สนใจลูกมากนัก.

หลังซื้อของเสร็จ ชุมลูกลงจากรถเข็น บอกลูกให้เดินตาม จ่ายเงินที่เคาน์เตอร์เสร็จ รู้สึกเมื่อยขา จึงแวะนั่งพักที่ โต๊ะนั่งพักสำหรับลูกค้า. บอกลูกว่า แม่ขอพักสักหน่อย ขณะพัก เธอก็ยังยกโทรศัพท์มา chat line ต่อ.

ตั้งแต่มาที่ห้าง เจลินา ยังไม่ได้กินอะไรเลย รู้สึกหิว จึงบอกแม่ แต่เธอก็บอกให้ลูกรอก่อน เพราะรู้สึกเวียนหัวกะทันหัน.

<FLASH FORWARD SHOT>

นั่งพักสักครู่ก็รู้สึกดีขึ้น และจอยก็ chat line ต่อ. เจลินา บอกแม่ว่าหิว แต่เธอก็บอกให้ลูกรอก่อน เพราะเธอกำลังติดพันกับธุระของเธออย่างเมามั่น. เจลินา มองพฤติกรรมของแม่อย่างงงๆ ทั้งหัวเราะ และตาลุกวาวกับสิ่งที่อยู่ในโทรศัพท์.

ห่างออกไปไม่กี่ไมล์ มีชายสองคน แอบซุ่มดู จอย กับ ลูกสาว. คนหนึ่งใส่หมวก อีกคนใส่แว่นดำ
เจลินา บอกแม่อีกว่า หนูหิว จึงขออนุญาตแม่ไปซื้อของกินเอง เธอยื่นเงินใส่มือลูก และ chat Line
ต่อ. เจลินา จึงไปเดินหาของตามลำพัง.

ชายใส่หมวก พักหน้า กับชายใส่แว่นดำ. ชายใส่แว่นดำ หลีกไป. พฤติการณ์ของเขาสองคนน่าจะเป็นคนร้าย.

เมื่อเจลินา หนีจากแม่ ชายใส่หมวก เข้าไปหา บอกจะพาไปซื้อของกิน และของเล่น. <FLASH BACK> เจลินา นึกย้อนอดีต จำคำสอนของพ่อได้ว่า อย่ารับของจากคนแปลกหน้า และอย่าไปกับคนแปลกหน้า. <RETURN TO> แต่ชายใส่หมวก มีวิธีหลอกล่อเด็ก จนทำให้เจลินา ยอมเชื่อ.

จอย หยุดการติดต่อกับเพื่อนใน chat เมื่อมีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น. ธนา โทรถามถึงลูก เธอบอกว่าลูกยังอยู่กับเธอ แล้ววางสายทันที แต่คิดได้ว่า ตนปล่อยให้ลูกไปซื้อของกินเอง และหายไปนาน. จอย รู้สึกเป็นห่วงลูกขึ้นมาทันที. มองหาลูกสาว เรียกชื่อลูก แต่ไม่มีเสียงตอบ เธอจึงลุกออกจากที่นั่ง ไปตามหาลูก.

จอย เริ่มไม่สบายใจ เมื่อถามคนแถวนั้น แต่ไม่มีใครเห็นเด็กเจลินาเลย. เธอเสียใจมาก ร้องไห้ เรียกลูก ขณะเดินไปเกือบทั่วห้าง. จอย ดังเล ว่าจะโทรบอกสามีดีหรือไม่. รู้สึกสับสน เกรงว่าจะถูกสามีดูค้ำ. พบรปภ.ของห้าง เขาแนะนำให้แจ้งตำรวจ. จอย ก็ยังดังเล แต่มีมันกลายเป็นเรื่องราวใหญ่โตเกินไป ที่เธอคนเดียวจะรับได้ เธอต้องทำอะไรสักอย่าง ก่อนที่มันจะสายเกินไป. จอยจึงตัดสินใจ กดเบอร์โทร. โทรออก.

ที่มุมหนึ่งของตึก ชายใส่แว่นดำ รับสาย <MATCH CUT> พร้อมกับ ธนา รับสาย. ธนา คำนิกรรยาสาวอย่างหนัก ที่ไม่รู้จักดูแลลูก มัวสนใจแต่เรื่องของตัวเอง ถ้าหาลูกไม่เจอก็ไม่ต้องกลับบ้าน พูดเสร็จก็วางสาย. ความกังวลใจ ตกแก่จอย เหมือนรับปัญหาทั้งหมดไว้คนเดียว.

<MONTAGE SHOT> จอย เสียใจมาก ร้องไห้ กังวลเป็นอย่างมาก และนึกถึงคำเตือนของสามีตลอด ว่าให้ลดการเล่น Chat ลงเสียบ้าง แล้วหันไปดูแลลูกให้มากกว่านี้ ตอนนั้น เธอกลับไม่สนใจ ขณะที่ทั้งภาพและเสียงวิทยุตำรวจ รับแจ้งเบาะแส และอัตลักษณ์ของเด็กที่ถูกลักพาตัว ปรากฏชัดสุดแทรกเข้ามา. จอย ยังร้องไห้ เสียใจมาก เดินตามหาลูก อย่างไร้จุดหมาย.

จอย ขับรถออกมาจากห้าง เข้าไปในโบสถ์วัดแห่งหนึ่ง ขอพรจากพระพุทธรูป ขอให้เธอหาลูกให้พบ. พระภิกษุรูปหนึ่ง ซึ่งอยู่ในนั้น เข้ามาพูดคุยปลอบใจ เพื่อให้เธอหายเศร้า.

เวลาผ่านไปเกือบ 18.00 น. จอย ขับรถกลับบ้าน และเดินออกจากโรงรถ เข้าบ้านอย่างคนหมดแรง. ทันทีที่เปิดประตู ก็เห็นสามีมารออยู่แล้วที่ประตู จากนั้นคำพูดของสามีที่เธอรู้สึกว่าแย่ ตอนนี้ถูกพ่อกลับซ้ำเติมให้เธอรู้สึกแย่หนักลงไปลิบเท่า. แรงกดดันมากมายขนาดนี้ ทำให้เธอทนไม่ได้อีกต่อไป ก่อนที่เธอจะหมดสติ ภาพสุดท้ายที่เธอเห็น คือ เจลินา เดินมาเกาะแขนพ่อ มองดูเธอเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น.

<END OF FLASH FORWARD SHOT>

Script Writing – Story Outline : เรื่อง จะรอให้สูญเสียก่อนไหม คุณจึงจะเปลี่ยน (Don't be Late for Change)

ที่ **โต๊ะนั่งพักสำหรับลูกค้า**. เจลينا มองหน้าแม่ ขณะที่แม่ สะดุ้งตกใจตื่นจากการจับไปชั่วคราว. เมื่อได้สติ จอย โหมเข้ากอดลูก น้ำตาซึมออกมาเล็กน้อย พร้อมกับพร่ำรำพันว่าแม่จะไม่ทิ้งลูกไปอีก ท่ามกลางความงุนงงของลูกสาว และสายตาดูขึ้นชมของลูกค้าที่อยู่ใกล้ๆ ว่าเป็นแม่ที่รักลูกเหลือเกิน. จอย อุ้มเจลลินาขึ้นไปยืนบนรถเข็น และพาถูกไปซื้อของกิน ที่อยู่บริเวณด้านหน้าของห้าง.

ชายใส่หมวก แอบถ่ายภาพเด็กเจลลินา แล้วส่งข้อความคำถามได้รูปถ่าย “ใช่เข้าหมายหรือไม่” ถึงใครคนหนึ่ง. <MATCH CUT> ไปที่อีกมุมหนึ่งของตึก ชายใส่แว่นดำ รับข้อความ ยิ้มที่มุมปาก แล้วตอบกลับ “ใช่” แล้วกดเบอร์โทร ถึงใครคนหนึ่ง.

ที่สำนักงานธุรกรรม เลียงโทร. ดั่งขึ้น ธนา รับผิดชอบ ฟังข้อความเสร็จแล้ววางสาย. รู้สึกไม่แน่ใจอะไรบางอย่าง รวบรวมว่ากำลังทำอะไรผิดพลาดไปหรือไม่ หรือทำเกินกว่าเหตุหรือเปล่า.

หลังพาถูกไปกินของว่างแล้ว และซื้อไอศกรีมให้ลูกถือกินและเดินตามหลังมาติดๆ มาถึงที่เคาน์เตอร์ร้านค้าหน้าห้าง พบของใช้ถูกใจ จึงแวะดูของนั้น. ขณะที่จอยกำลังยุ่งอยู่กับการพูดคุยกับเจ้าของร้าน เธอปล่อยให้เจลลินา เดินดูของเล่นตามลำพัง.

เหตุการณ์จุดสูงสุดของเรื่อง (climax): ชายใส่หมวก ฉวยโอกาสที่เด็กเดินห่างจากแม่ เดินเข้ามาคุยกับเจลลินา เพื่อหลอกล่อให้ทำบางอย่าง. จอย มองเห็นพฤติกรรมของเขา ก่อน จึงเดินทางจุดมือลูกออกมาให้ห่าง แล้วสาธิตคำที่ไม่สุภาพใส่ชายใส่หมวก จนเขาต้องผละจากไป.

องค์ 3 สรุปท้ายเรื่อง

จอย ขนของใส่รถ พาถูกขึ้นรถ แล้วขับรถออกจากห้างไป. ก่อนกลับบ้าน เธอพาถูกไปเที่ยวสวนสนุก. เจลลินา มีความสุขมาก.

ระหว่างขับรถกลับบ้าน จอยคิดอะไรบางอย่างได้ รู้สึกหงุดหงิดใจเล็กน้อย รถวิ่งมาถึงริมบึงแห่งหนึ่ง ตะวันเริ่มลับเหลี่ยมเขา. เธอหยุดรถ มองหน้าลูก แล้วตัดสินใจ เปิดประตูรถออกไปข้างนอก แล้วขว้างโทรศัพท์ออกไปสุดแรง โทรศัพท์ปลิวร่อนตรงไปยังศูนย์กลางพระอาทิตย์อัสดง แล้วร่อนลงหายไปกลางบึง. “พอทันที ฉันไม่ใช่คนเดิมอีกต่อไปแล้ว” จอยเปิดประตูเข้ามาในรถ แล้วหันมายิ้มกับลูก ดูเหมือนว่าวันนี้เป็นวันที่เธอมีความสุขมาก จอยพาถูกกลับบ้าน.

<END CAST>

ณ ร้านเหล้าแห่งหนึ่ง ธนา กับ เพื่อน ที่ปลอมตัวเป็นชายใส่หมวก กับชายใส่แว่นดำ ฉลองความสำเร็จ. เพื่อนถามว่า “ทำแบบนี้ มันไม่แรงไปหน่อยรึ?” เขาตอบ “คนบางคน ถ้าไม่ทำแบบนี้ ก็ยากที่จะเปลี่ยนนิสัย”.

จบ.

แรงบันดาลใจที่คิดเรื่องนี้:

จากคลิปวิดีโอเรื่องหนึ่ง ที่เพื่อนในกลุ่ม LINE ส่งมาให้ดู. เป็นเรื่องเกี่ยวกับ แม่ที่สนใจสื่อออนไลน์มากกว่าลูก จนทำให้ลูกถูกล่อลวงลักพาตัวไป. เธอและสามีต้องสูญเสียลูกไป เป็นอุทาหรณ์สำหรับแม่ยุคใหม่ ที่ต้องสนใจลูกให้มากกว่านี้. นี่คือเค้าเรื่องเดิม

จอย คิดเล่น chat line อย่างหนัก ไม่สนใจลูก สามีเตือนก็ไม่ฟัง. วันหนึ่ง จอยพาลูกไปซื้อของในห้าง แล้วพาลูกนั่งพักก่อนกลับบ้าน ลูกหิว แต่เธอก็ไม่สนใจ จนลูกสาวขออนุญาตไปหาซื้อของกินเอง เปิดช่องทางให้คนร้ายหลอกล่อ ลักพาตัวไป. จอยรู้สึกตัวอีกครั้ง เมื่อลูกหายไปแล้ว. เธอเสียใจมาก เดินตามหาลูกอย่างกระวนกระวายใจ แต่ก็ไม่พบ เธอร้องไห้เสียใจอย่างหนัก โทร.บอกสามี เธอก็ถูกต่อว่าอย่างหนัก ถ้าไม่พบลูกอย่ากลับบ้าน ทำให้เธอเสียใจหนักยิ่งขึ้น เธอตัดสินใจบอกตำรวจ. แต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้ เธอเข้าไปอ้อนวอนขอพรจากพระพุทธรูป พระสงฆ์เข้ามาปลอบใจให้หายทุกข์ ทำได้แค่นั้น. ตกเย็น จอยกลับบ้าน ถูกสามีต่อว่าซ้ำอีก เธอเสียใจอย่างหนักมากที่สุดทุกครั้งลงกับพื้นเหมือนจะขาดใจ. เมื่อธนาเห็นว่า นี่คงเป็นบทเรียนเพียงพอแล้วสำหรับแม่ที่ชอบ chat Line จนลืมลูก เขาจึงปิดเกมนี้. ชายคนหนึ่ง เดินจูงเด็ก เจลินา มาส่งให้กับมือของ ธนา. ท่ามกลางความประหลาดใจอย่างหนักของ จอย. ธนา บอกกับเธอว่า “ถ้าไม่ได้เพื่อนบ้านคนนี้ เขาถูกมาคืนให้ แล้วจะได้ลูกคืนมาไหม? ความผิดมันอยู่ที่เธอ”

นี่เป็นการเล่าเรื่องแบบธรรมดา (แบบเส้นตรง) ผู้เขียนจึงนำเรื่องนี้ มาพัฒนา โดยวางโครงเรื่องเสียใหม่ ในมิติของภาพยนตร์ ดังที่อ่านอยู่นี้.

23 กันยายน 2561